

Două fete

În seara asta, o cină frustrantă la Raw Space, alături de Courtney, vag dusă cu pluta, care-mi pune întrebări una după alta: despre meniurile de la cluburi, George Bush¹ sau produsele Tofutti pe bază de soia, de parcă aş avea parte de coşmarul nu ştiu cui. Eu o ignor cu desăvîrşire, dar degeaba. În toiul unei peroraţii a ei – Pagina Şase, Jackie O.² –, nu mă mai pot abţine şi fac semn chelnerului care ne serveşte, ca să-i comand o supă-cremă de lămâie cu pastă rece de porumb, alune şi mărar, o salată Cezar cu lăptucă şi chiftele de peşte-sabie cu muştar de kiwi – pe care de fapt i le-am mai comandat o dată, iar el îmi reaminteşte. Eu îmi ridic privirile spre el şi nici măcar nu încerc să mă prefac surprins, ci îi zîmbesc cu jumătate de gură:

— Nu zău, chiar așa?!

Bucătăria cu specific de Florida arată impresionant, dar porţiile sînt mici şi scumpe, mai ales într-un local unde fiecare masă e dotată cu o farfurioară cu creioane colorate. Courtney desenează un tipar de rochie Laura Ashley pe suportul ei de farfurie din carton; eu pe al meu desenez ce se vedea înăuntrul stomacului şi pieptului Monicăi Lustgarden,

-
1. Este vorba de George Bush senior, vicepreşedinte al Statelor Unite în perioada administraţiei Reagan.
 2. Jacqueline (Jackie) Onassis, soţia armatorului grec miliardar Aristoteles Onassis şi fosta soţie a preşedintelui John Fitzgerald Kennedy.

iar cînd Courtney, fascinată de desenul meu, mă întreabă ce reprezintă, îi spun:

— Ăăă... un pepene verde.

Nota de plată, pe care o achit cu cardul American Express Platinum, trece de trei sute de dolari. Courtney arată ca lumea: într-o jachetă Donna Karan de lînă, bluză de mătase și fustă de cașmir. Eu port smoching fără nici un motiv anume. La emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineață a fost vorba despre un nou sport, numit „Azvîrlitul piticului“.

În limuzină, înainte de-a o lăsa la Nell's, unde am fost invitați amîndoi să bem ceva cu Meredith Taylor, Louise Samuelson și Pierce Towers, îi explic lui Courtney că simt neapărat nevoia să prizez niște droguri și că mă întorc înainte de miezul nopții.

— A, și dac-o vezi pe Nell, salut-o din partea mea, adaug eu ca și cum mi-am adus aminte.

— Poți foarte bine să-ți cumperi de-aici de jos dacă simți nevoia, ce Dumnezeu?! se rățoiește ea.

— Dar le-am promis unora că trec pe la ei. Paranoia. Pricepi cum vine?! mă rățoiesc și eu.

— Cine-i paranoic?! întreabă Courtney, mijindu-și ochii. Nu pricep.

— Iubito, drogurile de-aici de jos sînt de obicei cu o idee mai jos și decît Nutrasweet în materie de tărie – doar știi, îi spun eu.

— Pe mine să nu mă implici, Patrick, mă avertizează ea.

— Tu du-te înăuntru și comandă-mi și mie un cocteil Foster's, bine?!

— Unde te duci de fapt?! întreabă ea după o vreme, bănuitoare.

— Mă duc la... Noj, îi spun eu. Mă duc să cumpăr cocaină de la Noj.

— Bine, dar Noj este bucătarul-șef de la Șezlonguri, zice ea în timp ce eu o împing afară din limuzină. Noj nu e traficant de droguri – e bucătar!

— Nu-mi face scene temperamentale, Courtney, oftez eu, cu ambele mîini pe spatele ei.

— Iar tu nu mă minți în materie de Noj, se rățoiește ea, luptîndu-se să rămînă în mașină. Noj este bucătarul-șef de la Șezlonguri. Auzi ce-ți spun?!

Eu mă uit lung la ea, nemaștiind ce să-i spun, orbit de luminile nemiloase care stau agățate pe o funie în față la Nell's.

— Voiam să zic Fiddler, recunosc într-un târziu cu jumătate de glas. Mă duc să trag pe nas la Fiddler.

— Ești imposibil, bombăne Courtney în timp ce coboară din limuzină. E ceva-n neregulă cu tine, da' rău de tot.

— Mă-ntorc, strig eu în urma ei, trântind portiera limuzinei, după care îmi rîd în bărbie în timp ce-mi reaprind un trabuc: S-o crezi tu.

Șoferului îi spun s-o ia către zona de măcelării situată spre vest față de Nell's, către bistroul Florent, în căutare de prostituate, și după ce trecem în revistă oferta de două ori – de fapt, eu de *luni* de zile bîntui prin partea asta de oraș după cea mai potrivită păsărică –, descopăr ce vreau la intersecția străzii Washington cu Strada 13: blondă, subțire, tînără, nici boarfă, nici genul damă de companie și, lucrul cel mai important, albă, ceea ce pe-aici nu prea se poartă. Este îmbrăcată cu niște pantaloni scurți mulați, tăiați din alții mai lungi, un tricou alb și o jachetă de piele de doi bani și, cu excepția unei vînații deasupra genunchiului stîng, are o piele alb-palidă peste tot, inclusiv pe față, deși pe buze și-a dat din gros cu un ruj rozaliu. În spatele ei, pe peretele de cărămidă al unui depozit abandonat, stă scris cu vopsea roșie, cu litere butucănoase de peste un metru înălțime, cuvîntul C A R N E și felul în care sînt spațiate literele îmi pune în mișcare roțițele din cap. Deasupra clădirii, ca o pînză de fundal, se vede cerul fără lună și fără norii care mai devreme, după-amiază, îl acopereau aproape de tot.

Limuzina merge la pas, în ritm cu fata. Prin ferestrele fumurii și văzută de mai aproape, arată și mai palidă, părul blond ai zice că e de fapt oxigenat, iar trăsăturile feței trădează faptul că e de fapt mai tînără decît mi s-a părut mie la prima vedere. Plus că, fiind singura fată albă pe care am văzut-o în seara asta în toată zona, pare să fie – chiar dacă nu este – deosebit de curată; ar putea

trece foarte ușor drept o fată oarecare de la Universitatea din New York care se întoarce acasă de la clubul Mars, o fată care a băut cocteiluri „Briza mării” toată noaptea în timp ce se bîțuia pe ringul de dans după ultimul cîntec al Madonnei, o fată care după aceea poate că s-a certat cu prietenul ei, un anume Angus sau Nick, sau chiar... Pokey, o fată care se îndreaptă spre Florent ca să stea la o bîrfă cu prietenii, ca să mai comande vreo „Briză a mării” sau poate vreun *cappuccino* sau un pahar de apă Evian. Spre deosebire de majoritatea curvelor din zonă, fata asta parcă nici nu observă limuzina care trage la trotuar chiar lîngă ea, se oprește și rămîne acolo nemișcată, dimpotrivă, stă într-o poziție degajată și se preface că nu înțelege mesajul pe care vrea să i-l transmită ditamai mașina apărută brusc.

Cînd eu deschid fereastra, ea zîmbește, dar cu privirile întoarse în altă parte. Următorul schimb de replici are loc în mai puțin de un minut:

— Nu te-am mai văzut pe-aici – eu.

— Nu te-ai uitat după mine – ea, absolut calmă.

— Vrei să vezi unde locuiesc? – eu, aprinzînd lumina în habitacul limuzinei, pentru ca ea să-mi poată vedea fața și smochingul pe care-l port.

Fata se uită la mașină, apoi la mine, apoi din nou la mașină. Eu îmi scot portofelul din piele de gazelă.

— N-ar trebui să vreau așa ceva, zice ea, mutîndu-și privirile către o fantă de întunecime dintre două clădiri de pe cealaltă parte a străzii.

Dar pe urmă își coboară ochii înapoi către mine și zărește bancnota de o sută de dolari pe care i-am băgat-o sub nas și, fără să mă întrebe ce fac, fără să mă întrebe ce anume vreau de la ea, fără să mă întrebe nici măcar dacă nu sînt vreun polițist, îmi ia bancnota și-atunci înseamnă că am dreptul să-mi reformulez eu întrebarea.

— Vrei să vii pînă la mine acasă sau nu?! zic eu, de astă dată rînjind.

— N-ar trebui să vreau așa ceva, repetă ea, dar după ce se mai uită o dată la mașina lungă și neagră,

la bancnota pe care și-o vîră în buzunarul de la șold și la milogul care se apropie de limuzină tîrînd un picior după el și ținînd o cană cu cîteva monede într-o mîină slăbănoagă, adaugă: Dar mai fac și eu cîte-o excepție.

— American Express acceptîți?! o întreb eu, stingînd lumina.

Ea se uită din nou către zidul de întunecime de vizavi, ca și cum ar aștepta vreun semn de la cineva care nu se vede. Apoi își mută din nou privirile către mine, ca să se uite-n ochii mei, iar cînd eu repet:

— American Express acceptîți?! se vede pe fața ei că mă crede nebun; eu zîmbesc însă prosteste, tot ținîndu-i portiera deschisă, și adaug: Glumesc. Haide, urcă-n mașină.

Fata dă din cap către acel cineva de peste drum și apoi se lasă pe mîna mea și se suie în habitacul întunecat al limuzinei, iar eu trîntesc portiera și o încui.

Odată ajunși la mine acasă, în timp ce Christie face baie (habar n-am cum o cheamă de fapt, n-am întrebat-o, în schimb am învățat-o să nu-mi răspundă decît atunci cînd o strig „Christie“), eu telefonez la agenția de persoane de companie Cabana Bi, îmi dau numărul de la cardul de credit American Express Gold și comand o femeie, o blondă care să și-o pună cu perechi. Îmi dau adresa de două ori, după care subliniez din nou: să fie *blondă*. Tipul de la celălalt capăt al firului, cine știe ce corcitură, mă asigură că în cel mult o oră o femeie blondă se va prezenta la ușa mea.

După ce-mi curăț dinții cu ață dentară și mă schimb într-o pereche de boxeri Polo de mătase și o bluză de bumbac Bill Blass fără mîneci, intru în baie, unde Christie stă întinsă în cadă, sorbind vin alb dintr-un pahar de cristal Steuben cu picior subțire. Mă așez pe marginea de marmură a căzii și vărs niște ulei de baie cu ierburi parfumate Monique van Frere în apă, studiind în același timp corpul scufundat în apa lăptoasă. Mîntea mea începe să bată cîmpii, mi se năclăiește de tot felul de impurități – capul fetei

e la îndemîna mea, pot să-l zdrobesc –, dar la un moment dat impulsul meu irezistibil de a lovi, de-a o insulta și pedepsi, se diluează și-atunci m-apucă să-i fac conversație:

— Foarte bun Chardonnay-ul ăsta din care bei.

După o altă pauză lungă, timp în care mîna mea frămîntă un sîn mic, ca de copil, îi spun:

— Vreau să-ți cureți vaginul.

Ea ridică ochii spre mine cu aerul ăsta de șaptesprezece ani, după care se uită la trupul ei pus la înmuiat în cadă. Ridicînd foarte ușor din umeri, pune paharul pe marginea căzii, își duce o mînă către părul tuns scurt, dar tot blond, de sub abdomenul plat și neted ca porțelanul și-și desfăce discret picioarele.

— Nu, zic eu calm. Pe la spate. Pune-te în genunchi.

Ea ridică iarăși din umeri.

— Vreau să văd ce faci, îi explic eu, apoi, ca s-o încurajez: Ai un corp așa frumos...

Ea se rostogolește în cadă și se ridică în patru labe, cu fundul înălțat deasupra apei, iar eu mă mut la celălalt capăt al căzii, ca să-i văd mai bine pizda în care și-a vîrît mîna plină de săpun. Îmi duc și eu mîna deasupra încheieturii de la mîna ei, care se mișcă înainte și înapoi, și-i lărgesc ușor inelul curului cu degetul, pe care am pus niște ulei de baie. Inelul i se strînge, iar ea oftează. Eu îmi scot degetul, i-l bag dedesubt, în pizdă, alături de degetul ei, și acum sînt două degete care intră, ies și iar intră în ea. Deja s-a umezit pe dinăuntru și după ce-mi răsucesc bine degetul prin umezeala aia, i-l bag din nou în cur și pătrunde ca uns, cît e de lung. Fata icnește de două ori și se împinge în degetul meu și mai adînc, în timp ce eu continui să-i mîngîi pizda. O ținem amîndoi așa o vreme, pînă cînd sună portarul ca să mă anunțe că a sosit Sabrina. Eu o anunț pe Christie că e cazul să iasă din baie, să se șteargă, să-și aleagă un halat – dar nu Bijan-ul – din garderobă și să vină în salon să bea ceva cu mine și cu musafira noastră. După care mă duc în bucătărie ca să torn un pahar de vin pentru Sabrina.